A°. 1838. SURINAAMSCHE COURANT. N°. 75.

MAANDAG, DEN 17den SEPTEMBER.

PARAMARIBO.

PUBLICATIE

Van den Twaalfden September 1838, *behelzende bepaling van het bedrag der Bankbilletten van* TIEN – VIJFTIEN en VIJF-EN-TWINTIG CENTS, *hetwelk men gehouden zal zijn bij betaling in ontvangst te nemen.*

IN NAAM DES KONINGS.

DE GOUVERNEUR GENERAAL *AD-INTERIM*, DER NEDERLANDSCHE WEST-INDISCHE BEZITTINGEN.

Allen, die deze zullen zien, of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

Alzoo het doelmatig is voorgekomen, om de noodige voorziening te maken, dat de kortlings in omloop gebragte Bankbilletten van *Tien – Vijftien* en *Vijf-en-Twintig Cents*, zoo veel mogelijk in circulatie blijven, ten einde tot gerief voor alle Ingezetenen, de splitsing van Bankbilletten van grootere waarde gemakkelijk te maken, en waarom behoort te worden verhinderd, dat het gezegd klein Bankpapier, *voor een aanmerkelijk bedrag*, het zij aan de landskantoren, het zij aan particulieren, in betaling wordt gegeven.

ZOO IS HET, dat Wij, den Kolonialen Raad gehoord, hebben goedgevonden en verstaan, te bepalen, gelijkt geschiedt bij deze:

Dat noch de openbare administratien en en ambtenaren, noch particulieren, gehouden zullen zijn, meer Bankbilletten van *Tien – Vijftien* en *Vijf-en-Twintig Cents*, in betaling aan te nemen, dan *tot een bedrag van Twintig op de Honderd*, ten dien effecte, dat voor het overige de betaling in Bankpapier van meer waarde zal kunnen worden gevorderd.

En opdat niemand hiervan eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd en in het Gouvernemenst-blad geinsereerd.

Aldus gearresteerd alhier aan *Paramaribo*, den Twaalfden September 1838, het Vijf-en-twintigste jaar van Zijner Majesteits regering.

PH. DE KANTER.

Ter Ordonnantie van Zijn Hoog Edel Gestrenge,

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gepubliceerd alhier aan *Paramaribo*, den 14den daaraan volgende.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 12 *September* 1838.

Van wege den Heer Gouverneur Generaal *ad interim*, wordt hiermede bekend gemaakt, dat aan den Slaaf *Evan*, toebehoord hebbende aan de Plantaadje *Burnside*, en door het Gouvernement aangekocht, tot loon van deszelfs getrouwe diensten, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden; — zullende dezelve voortaan genaamd zijn:

HUGO EVERT VAN WESTLAND.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 13 *September* 1838.

(35193) Alzoo MOZES ISAAC ROBLES, in qualiteit als Administrateur van de *helft* der Plantaadje *Quapibo*, aankomende de Erven SARA DA SILVA, ABRAHAM GABAIJ FONCECA, HANS KLINT en JOOST ZAAL, als Sequesters over de *wederhelfte* der genoemde Plantaadje *Quapibo*, aankomende voormelden A. G. FONCECA, zich bij requeste aan den Gouverneur Generaal *ad interim* hebben geadresseerd, met verzoek, om de Negerin *Seraphina* en het Mustice Meisje *Afie*, van gemelde Plantaadje af- en op de privé-namen van de Erven SARA DA SILVA, voor de *helft*, en van het Fonds W. G. DEUTZ, voor de andere *helfte* over te schrijven.

Zoo is het, dat Zijn Hoog Edel Gestrenge goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal *ad interim*, zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den* 14 *September* 1838.

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan den Gouverneur Generaal *ad interim* hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie* te verleenen aan de na te meldene Slaven, te weten:

1o. DAVID BUENO DE MESQUITA, voor de Slavin *Mietje*, hem in eigendom toebehoorende.

2o. JOHANNES HELB, fungerende Curator, beheerende den Boedel wijlen HANNA MARCUS SAMSON Wed. J. S. DE VRIES, voor den Slaaf *Louis*, aan gemelde Boedel toebehoorende.

Zoo is het, dat Zijn Hoog Edel Gestrenge goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* worden uitgereikt.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Burgerlijke Stand.

PARAMARIBO, *den* 13 *September* 1838.

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: DAVID TAMA en SARA MOZES ROBLES, beide alhier geboren en woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

Advertentien.

De gene welke genegen mogte zijn zich voor eenen onbepaalden tijd te belasten met het opzigt te voeren over eenige werkzaamheden op het *Cordon*, gelieve zich te vervoegen bij den ondergeteekende.

Paramaribo, *den* 16 *September* 1838.

De Heemraad der divisie *boven Commewijne*,
JAN DE JAGER Ez.

(35222) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 21sten September 1838, des voormiddags ten *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit welgemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slavin genaamd AMELIA; aankomende HENRIETTE ADNEIJS.

Paramaribo, *den* 15 *September* 1838.

Bij afwezigheid van den Exploicteur,
P. C. VAN DE VREUGD,
Subst. Exploicteur.

(35211) Van wege het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, wordt bij deze ter kennisse van de daarbij belanghebbenden gebragt, dat D. W. G. HEEPKE, zich bij rekeste aan het Collegie heeft gewend, met verzoek dat aan hem krachtens de Acte Cessie door CHARLES OTTEVAERE, in dato 1sten Junij ll., voor den Gezworen Klerk PH. STEINHARD en Getuigen gepasseerd, moge worden af- en overgegeven de zich aan het Departement der *Onbeheerde Boedels* bevindende Boedel van CHARLOTTE SCHREIBER, eerder Weduwe EUGENE OTTEVAERE, laatst gehuwd geweest met ANTON GERARD BOHLAND: zullende wanneer daartegen geene opposities mogten inkomen, door welgemeld

Collegie na verloop van *zes* weken, daarop worden gedisponeerd, als hetzelve vermeenen zal te behooren.

Paramaribo, den 14 *September* 1838.

De *fungerende* Secretaris,
F. C. COBLIJN.

Tot onze innige droefheid, nam de GOD der liefde wederom eene onzer Lievelingen tot zich! — Ons jongste Zoontje HEINRICH JOHANN SERRES, ontsliep gisteren avond de klokke 7½ ure, in den bloeijenden leeftijd van ruim 14 maanden.

Strekkende deze tot algemeene Kennisgeving aan Vrienden en Bekenden.

Paramaribo, den 15 *September* 1838.

V. W. DE VILLENEUVE.
C. L. DE VILLENEUVE,
Gebore SERRES.

(34507)

(35182) Op *MORGEN* den 18den dezer, des namiddags te *vier* uren, zal door den Vendumeester M. A. KEIJSER, ten Sterfhuize van wijlen den Heer H. R. VAN NIEHOFF, worden verkocht:

MEUBELEN, HUISRADEN, LIJFSKLEEDEREN, GLAS- en *KOPERWERK*, en hetgeen verder ten voorschijn zal worden gebragt; — zijnde de Goederen daags vóór en op den verkoopdag te bezigtigen.

Paramaribo, den 13 *September* 1838.

JOHs. HELB qq.

(34037) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal op Woensdag den 19den dezer, des morgens *negen* uren, verkoopen:

PROVISIEN, STUKGOEDEREN, WANE- en KOPIE PLANKEN, enz., enz.

MENGELINGEN.

DE HOED.

In een eenzaam dal in het noorden van Engeland staan de massive bouwvallen eener abdij aan den oever van een water, hetwelk de inwoners der omstreken het zwarte meer noemen, uit hoofde van de donkere kleur van deszelfs golven, die in eenen zoo zwaren en diepen slaap schijnen te liggen, dat het enkel den noordewind gelukt, dezelve nu en dan op te zetten en in bewegingen te brengen. Dikke dampen stijgen uit den schoot van het meer onophoudelijk omhoog, en omhullen hetzelve, terwijl zij den hemel met een zwart graauw floers verduisteren. Aan den woesten zandigen oever wassen enkel netelen en distelen, benevens ander treurig onkruid. Geen schaap, geen hoornvee drinkt, in het voorbijtrekken, van dit ongezonde water. De moedigste herdershond schuwt hetzelve te naderen. Zelfs de vogelen vermijden het des nachts over den waterspiegel te vliegen. Ook is het meer, zoo als men verhaalt, grondeloos, en spoken wandelen met het vallen van den nacht over de watervlakte en door de ingestorte zalen der oude abdij. Een half uur van het gevreesde meer, hetwelk slechts verdwaalde reizigers, of jagers, of zoodanigen, die natuurzeldzaamheden opzoeken of de korsten weg boven den besten verkiezen, naderen, vindt men een klein dorp en aan het uiterste einde van hetzelve eene kleine armoedige herberg. De oude goedhartige bewoners, reeds te gebukt, te zwak en te gebrekkelijk, om aan het huishouden zelve de hand te kunnen houden, lieten de geheele huishouding aan hunne eenige dochter, een achttienjarig meisje, over, welke zij als een waar geschenk des hemels beschouwden.

Mary, zoo heette het voortreffelijke meisje, was de vreugde, de trotschheid, de troots harer ouderen. Hare verheven, sterke en toch slanke gestalte stelde de goedwillige in staat, ook de zwaarste huisselijke bezigheden en ligchamelijken arbeid ligt en snel te verrigten. De volheid der reinste gezondheid gaf haar niet alleen vlugge ligchaamskracht, maar ook frisschen levensmoed en eene opgeruimdheid, welke zelfs de drukkendste bezwaren verligt. Terwijl deze beminnelijke hoedanigheden het voortreffelijke meisje de algemeene achting van alle dorpsbewoners en van al de gasten, die de herberg bezochten, deden verwerven, wonnen de dooreerlijke trekken van haar bloeijend schoon gelaat en de helderheid harer bruine groote oogen de genegenheid en het volste vertrouwen van een iegelijk, die haar zag, in het eerste oogenblik en bij het woord, waarin zij haar inwendig gevoel terstond vrijmoedig uitte. Hare spraakzame vrolijkheid en hare aardige invallen hielden menigen wakkeren gast een uurtje langer in de herberg op. Dat meer dan een zich het meisje tot vrouw wenschte, kon niet missen. Den sterksten indruk had zij echter op den vossenjager *Richard* en den pachterszoon *William* gemaakt. De eerste was nogtans de gelukkige, hij had van haar reeds trouwbelofte en een' mooijen versierden tak op den hoed gekregen.

Richard was een schoone jongen, doch door weinigen bemind; want in zijne rollende oogen lag iets wilds en woests, in het spel der gelaatspieren iets hevigs, en in zijn gedrag iets hoogmoedigs, hetwelk de meesten terugstiet. *William* was geheel tegenbeeld van den voorbarigen, vermetelen, niet zelden eenigzins twistzieken *Richard*. Zacht, vreedzaam en innig voegde hij zich gaarne bij menschen van zijnen aard; hij was niet schoon, zijne gelaatstrekken hadden echter eene zoodanige uitdrukking van goedhartigheid en eerlijkheid, dat ieder den bescheiden, braven jongeling genegen moest wezen. *Mary* gaf den vurigen *Richard* zeker slechts daarom de voorkeur, dewijl hij haar met zijn indrukwekkend voorkomen te weinig tijd om te overleggen liet, en met zijne gewone drift op een beslissend antwoord op zijn huwelijksaanzoek aangedrongen had, eer de zachtere schuwe *William* het met zich zelven eens was geworden, of hij het wel wagen durfde, zich bepaald te verklaren.

Richard was dezen morgen met zijne makkers op de jagt gegaan, met belofte van rijken buit mede te brengen. Vergeefs had *Mary* den ganschen dag op hem gewacht. Reeds daalde de digte herfstnevel en *Mary* begon beangst te worden. Met het vallen van den nacht stak er een geweldige storm op, welke met geweld tegen de deur en vensters van het aan alle zijden vrij staande huis sloeg, luid huilende, alsof hij over den beletten toegang vertoornd was.

Aan het einde van de lange tafel zat *William*, wierp menigen blik op de vlugge *Mary*, die zich vlijtig bezig hield, hare gasten spoedig te bedienen, doch eene zekere beklemdheid en verwarring niet kon verbergen.

Op eenen afstand van den stillen *William* zaten *John* en *Percy*, twee der gegoedste boeren van het dorp, wie hun pijpje in de warme, vriendelijke kamer wel smaakte. Terwijl de weggeblazen rookwolken spelend verdwenen, ontstond tusschen de beide bedaarde mannen het volgende gesprek:

John. Zie eens die knappe meid. Anders zoo vaardig en naauwkeurig, is zij heden verstrooid, en doet geweldige moeite, om haar werk behoorlijk te verrigten. Dat geldt *Richard*.

Percy. Indien hij het slechts waard ware. Ik beklaag de arme verblinde *Mary*.

John. Hij verdient haar niet. Zij is voor den wilden kerel veel te goed.

Percy. De knappe *William* ware een voor haar. Met dien zou zij gelukkig kunnen wezen.

John. Die niet te raden is, is niet te helpen.

Percy. Eigen schuld kwelt iemand het meest. Mijnenthalve, wat raakt het mij.

Beiden lieten zich het bier goed smaken. Toen hun de gedurende den aanhoudenden storm meer dan gewoonlijk genoten mate reeds in het hoofd steeg, zeide *John*: »Hoe goed kan men het snizen en brullen van den storm aanhooren, als men in veiligheid in de kamer zit en een goed glas voor zich heeft."

Percy. Dat zou juist een nacht zijn, om eene wandeling naar de oude abdij van het zwarte meer te doen.

John. Wie dit waagde, voor diens moed zoude ik den hoed afnemen.

Percy. Om u de waarheid te zeggen behoeft gij voor mij uwen hoed geene moeite aan te doen. Als de grijze taxisboom zijn oud hoofd over mij schudde, dan zou ik beginnen te beven, als een schooljongen, en mij inbeelden, dat de geest van eenen ouden abt mij reeds bij de haren vatte.

John. Het is ook zulk een stormwind, die de dooden uit hunne graven met schrik kan doen opstaan.

Percy. Wij zijn een paar hazenvoeten, zie slechts hoe de moedige *Mary* daar staat, en om ons lacht.

John. Ik wed om eene halve Guinje, dat de meid meer moed heeft, dan wij beiden.

Percy. Gij zoudt de weddingschap wel kunnen verliezen. Ik wed integendeel, dat zij, hoe gerust zij ook te huis zijn mag, toch des nachts in de open lucht iedere zwarte koe, die zij ontmoet, voor eenen geest aanziet.

John. *Mary*, wilt gij deze beschimping op u laten kleven?

Percy. Als zij mij eenen tak van den ouden taxisboom brengt, die aan den linkervleugel der vervallen abdij staat, dan zal zij heden nog de halve guinje hebben.

Mary, die geene vrees voor spoken kende, en op haar goed geweten steunde, daarbij ook iedere eerlijke gelegenheid, om iets tot vergrooting van haar klein huwelijksgoed te verdienen, gaarne te baat nam, naderde nu snel de tafel en zeide: »Is het u met de weddingschap ernst, dan zult gij binnen een paar uren den gevraagden tak uit mijne hand ontvangen." *Percy* antwoordde: »Een man, een woord, hier ligt het geld."

Mary keerde zich om en vloog de deur uit. Alle gasten bleven eerst verstomd van verbazing over den moed van het stoutmoedige meisje: na eenige oogenblikken braken zij eenstemmig in luide bewondering uit, terwijl *Mary* door den natten en kouden herfstwind omsuisd, met voorwaarts fladderend gewaad, welgemoed door de dikste duisternis van den nacht voortliep, met de linkerhand de muts op het hoofd vasthield en den regterarm, tegen den storm kampende, uitstrekte, om zich voor het stooten tegen boomstammen te beveiligen. Ofschoon haar ook menigmaal eene rilling door de leden ging, zoo verdreef zij iedere ijzing terstond weder door de gedachte: »Ik doo immers niets kwaads, derhalve zal God mij niet verlaten."

(Het vervolg en slot hierna.)

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 10den dezer, de Nd. Am. Brik *Cambrean*, Kapt. R. G. Stamwood, naar Boston; lading: 248 vaten Melassie.

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.